

PEP

Nr. 1 2 jan. 1965
35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

WERELDKAMPIOEN
1965...
DE HONDA?

JAN WESSELING

HALLO, beste vrienden

AAN de vooravond van de Grote Prijs op de Nürburgring arriveerde in alle stilte een kleine brede racewagen op het circuit van Zandvoort. Het was de nieuwe Grand-Prixwagen van de Honda-fabriek; zijn bestuurder, de Amerikaan Ron Bucknum, kwam hem hier in Nederland testen. Bucknum had pas 12 rondjes met de Honda gedraaid op de Suzuka-baan in Japan en dat was echt niet genoeg om de vuurdoop in Duitsland met goed gevolg te doorstaan... Op de Nürburgring zou de Honda voor het eerst zijn krachten meten met de „oudere broers", zoals Ferrari, Lotus en B.R.M. en nieuwsgierig zag de sportwereld uit naar het eerste officiële optreden van deze veelbesproken nieuwe wagen. Slechts weinig sportjournalisten waren op de baan toen Bucknum in de stromende regen de eerste ronden aflegde. Hij brak geen baanrecord, maar toen het wegdek langzaam maar zeker opdroogde, wist hij zijn baangemiddelde op te voeren tot 159,9 km/u. Dat betekende een snelheid die maar even lager lag dan de beste trainingsronde tijdens de laatste Nederlandse Grand Prix. En wanneer je bedenkt dat zowel de wagen als het circuit nieuw voor hem was, mocht deze prestatie toch wel veelbelovend genoemd worden. Hoewel er nog verschillende technische mankementjes te bespeuren vielen, waren de verwachtingen hoog gespannen, maar... de nieuwe Honda haalde in Duitsland niet eens de finish! Twee ronden vóór het einde raakte Bucknum van de weg en zijn kansen waren verkeken! Niet ontmoedigd door deze pech, verzekerde Soichiro Honda echter dat het jaar daarop drie van zijn wagens aan de start zullen komen bij alle Formule-1 races.
En dàt belooft iets voor het nieuwe seizoen!

Oplossing prijsvraag nr. 51: 1. post, 2. olie, 3. SIRE, 4. teen.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 46 ZIJN:

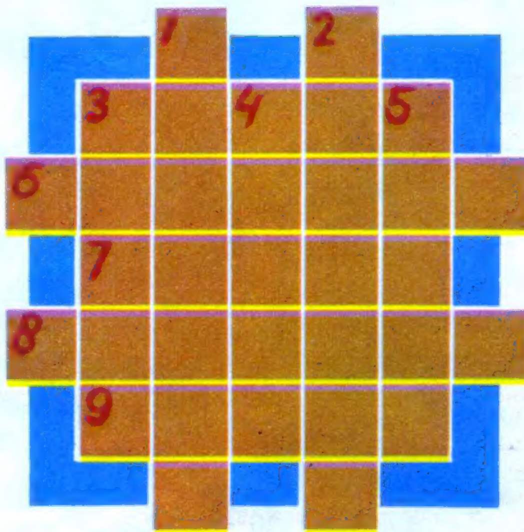
1e prijs: Ronnie Kaars, Hendrikstr. 19, Monnickendam; 2e prijs: Ria v. Hattem, Trelvestr. 28, Maurik, Gld; 3e prijs: Kittie en Jessie Klaassen, Senecastr. 31, Amsterdam; 4e prijs: Geerd de Boer, Boelenslaan 12, Frijeroeden, Fr.

De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

DE MAGISCHE DIAMANT

Het figuurtje dat je hier ziet, is een magische diamant, ook wel toverdiamant genoemd. Het is namelijk zo, dat je in dit puzzeldiamantje dezelfde woorden twee keer kunt invullen: een keer van boven naar beneden en een keer van links naar rechts. Hieronder vind je enkele zinnetjes die niet helemaal af zijn. In iedere zin is één woord weggelaten. Nu moet jij proberen die woorden te vinden, en ze in onze magische diamant zetten.
Schrijf de oplossing van de puzzel op een briefkaart en stuur deze vóór 7 januari naar Redactie PEP, postbus 1444, Amsterdam. Zet in de linkerbovenhoek van de briefkaart aan de adreszijde: PEP-prijsvraag nr. 1.

Nummer 1 horizontaal en 6 verticaal: Een inwoner van een middeleeuwse stad wordt ook wel .... genoemd. Nummer 2 horizontaal en 8 verticaal: Wanneer je iets koopt, moet je het natuurlijk ook .... Nummer 3 horizontaal en 3 verticaal: „Je moet de ..... niet zo dik op je brood smeren," zei vader tegen Han. Nummer 4 horizontaal en 7 verticaal: „Wat is die jongen .....; loopt hij altijd zo langzaam?" Nummer 5 horizontaal en 9 verticaal: „Als je nu nog één ..... schrijft, is het schrift vol," zei de meester tegen Piet.

HOOFDPRIJS: EEN PLATENSPELER; verder 10 badmintonspellen en 20 ballen.

FLIPPIE FLINK

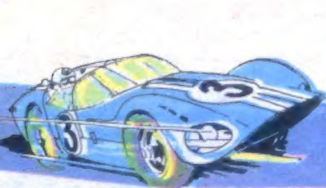

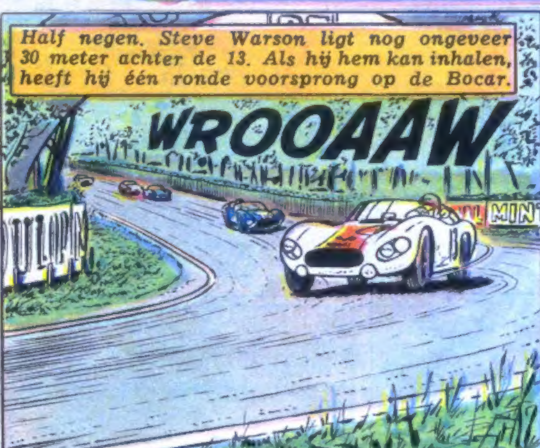

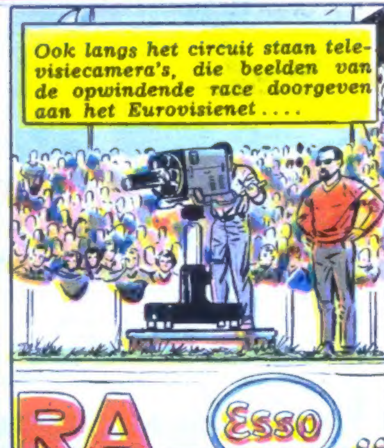
DE 13 IS AAN START

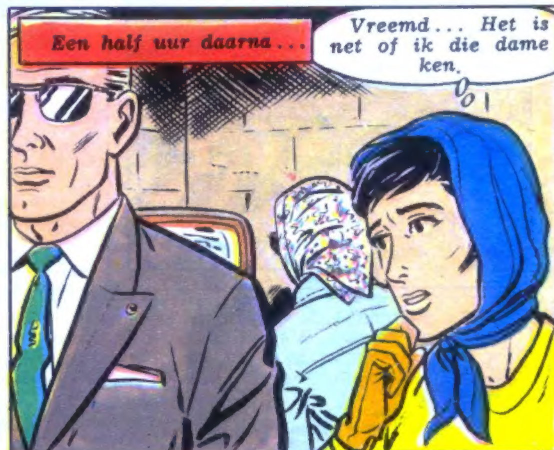
Steve Warson zit achter het stuur van de Vaillante en probeert zijn tegenstander, Bob Cramer, in te halen. Nog maar enkele meters scheiden hem van de 13....

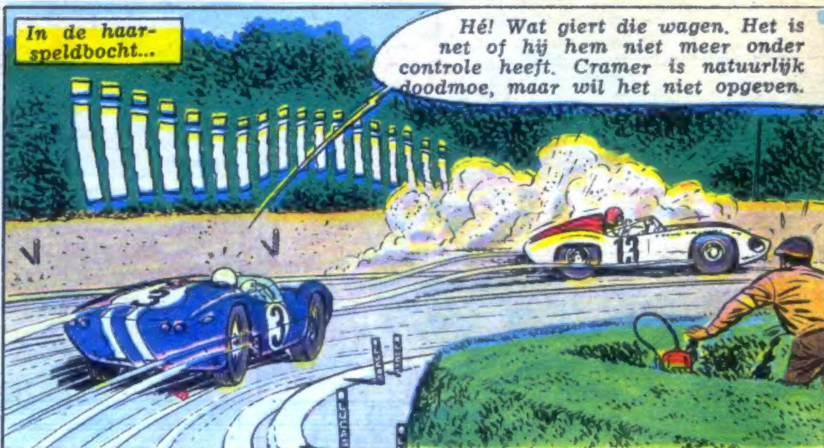

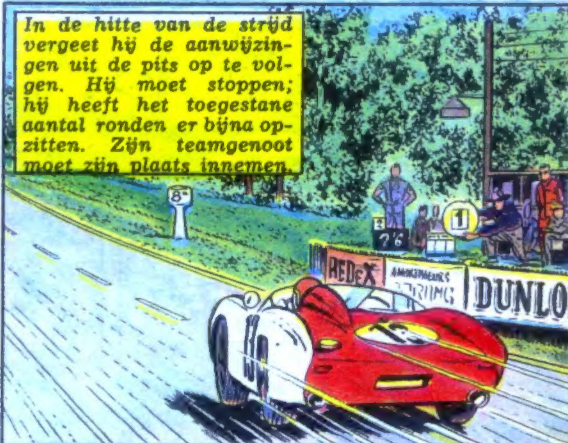

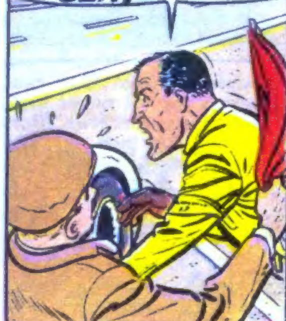

Zal de droom van mevrouw Vaillant nu dan toch uitkomen...

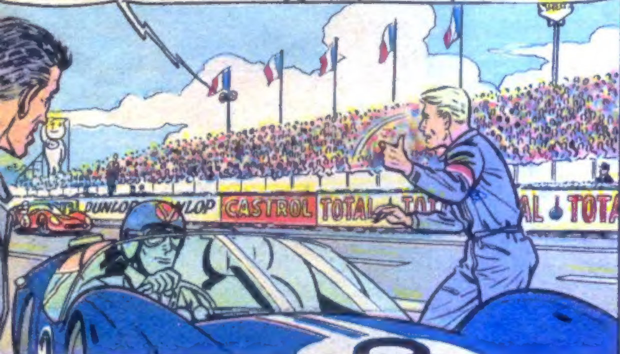

Wordt Michel de dupe van deze onverantwoordelijke coureur?

Ivanhoe

BALDWIN HEEFT BIJ PRINS JAN EN DE BRACY GEPROTESTEERD TEGEN DE GEVANGENNEMING VAN ZIJN HORIGE SCEAF, DIE VALSELIJK BESCHULDIGD IS VAN STROPERIJ OP HET GRONDGEBIED VAN DE BRACY. BALDWIN IS OOK GEKERKERD EN IVANHOE EN GURTH ZIJN NU IN HET SLOT VAN DE BRACY.

DIE TWEE JAGERS DIE VANOCHTEND VOOR MIJ OP STAP GEWEEST ZIJN, GOOI ZE IN DE KERKER. ONMIDDELLIJK!
ZEKER, HEER. IK ZAL ER VOOR ZORGEN!

EEN UUR LATER...
SCHAAKMAT, PRINS JAN!
PUUR GELUK, IVANHOE! JE SCHAAKT AL EVEN ONBEZONNEN ALS JE VECHT!
HET IS TIJD OM TE GAAN SLAPEN, HEREN.

ALSJEBLIEFT! EEN ZACHT BED EN MORGENOCHTEND EEN STEVIG ONTBIJT! OVER MIJN GASTVRIJHEID ZUL JE GEEN KLAGEN HEBBEN!
INTEGENDEEL, DE BRACY. INTEGENDEEL!

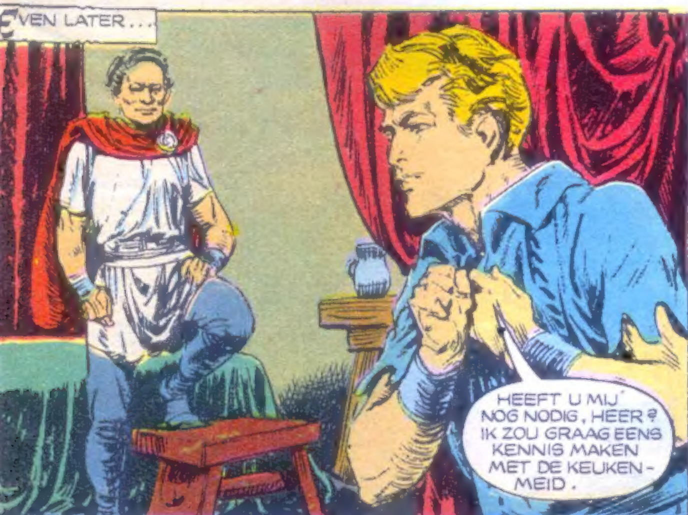

DENK ER OM... HIJ MAG ZIJN KAMER NIET UIT. BEGREPEN?
ZEKER, HEER. IK ZAL ER OP LETTEN.

BESTE MAN, IK HEB HELEMAAL NOG GEEN SLAAP. IK HEB ZIN OM...
'T SPIJT ME, HEER. U MAG UW KAMER NIET VERLATEN. IK MOET OVER UW VEILIGHEID WAKEN!

KOM BINNEN, GURTH!
OVER BEZOEK IN ZIJN KAMER IS ME NIETS GEZEGD, DUS...

DE JAGERS ZIJN GEVANGEN GEZET, HEER. EEN LELIJKE TEGENVALLER!
TOCH MOET IK EEN VAN DIE KERELS TE SPREKEN KRIJGEN, MAAR HOE?

LATEN WE VAN KLEDING VERWISSELEN, HEER. DAN BLIJF IK HIER... ALS IVANHOE!
GOED IDEE, GURTH! DAT DOEN WE!

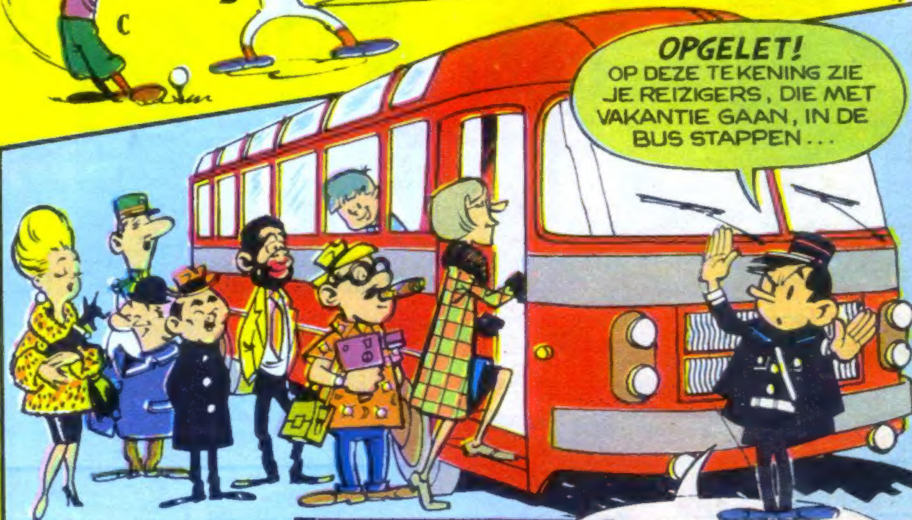

EVEN LATER...
HEEFT U MIJ NOG NODIG, HEER? IK ZOU GRAAG EENS KENNIS MAKEN MET DE KEUKENMEID.

ZO... DIE KNECHT IS WEG EN NU MAAR ZORGEN DAT IVANHOE BINNEN BLIJFT!

wie puzzelt er mee?

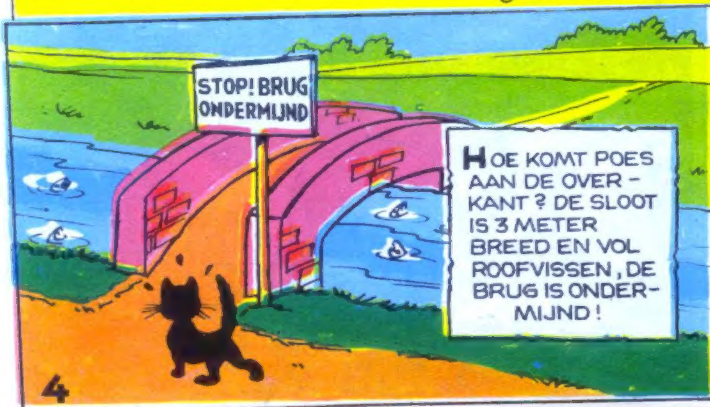

HIER STAAN DE NAMEN VAN : EEN VOETBALLER, EEN KUNSTSCHILDER, EEN STAD IN AMERIKA EN EEN ENGELS SCHRIJVER. WIE ZIJN HET ?

3

De oplossingen vind je op pagina 30

Hier is onze derde les in de gebarentaal van de prairie-Indiaan! Je zult wel gemerkt hebben dat je zo langzamerhand al aardig wat in deze taal kunt „zeggen". Heb je de vorige lessen trouw bewaard? Anders sta je straks nog met de mond vol tanden, ofte wel met je hand vol vingers zonder dat je er veel mee kunt uitdrukken...

Houd je linkerhand ongeveer 25 cm vóór je schouder, duim en vingers gespreid, rug van de hand naar voren. Beweeg de hand iets naar boven, waarmee je het groeien van een boom aangeeft.

Breng handen ongeveer 25 cm voor de schouders, spreid duim en vingers. Beweeg de handen iets omhoog en laat de rechterhand schuin naar rechts naar voren komen, van de schouder af, dit betekent dat de bomen veel grond beslaan.

Houd de gebalde rechterhand, wijsvinger gestrekt, vlak naast de schouder. Beweeg hem in een grote boog omhoog van je af en dan weer naar beneden, waarmee je aangeeft dat het opperhoofd boven de anderen verheven is en op hen neerkijkt.

De platte handen, rug omhoog, voor het gezicht, ongeveer 10 cm van elkaar. Breng de handen nu in een boog omhoog en naar buiten tot voor de schouders, waar de beweging eindigt met de palmen omhoog! Voor VANDAAG eerst DAG, dan NU.

Houd de vlakke handen voor het lichaam, 25 cm van elkaar, ruggen omhoog, de rechter iets hoger dan de linker. Beweeg nu de rechterhand naar links en de linker naar rechts. De linker stelt de aarde voor, de rechter de nacht, die de aarde bedekt.

Houd de vlakke rechterhand, palm omhoog, tegen de buik. Beweeg de hand van links naar rechts.

Breng de rechterhand met gespreide wijs- en middelvinger naar het rechteroog en laat ze daar langzaam van links naar rechts bewegen, alsof de toppen van de twee vingers ogen zijn, die zoeken.

Gebalde rechterhand, rug omlaag, wijsvinger gestrekt naar voren wijzend. Beweeg de hand in de pols tot de wijsvinger omhoog wijst.

Maak met de rechterhand, vingers en duim bij elkaar, een cirkelvormige beweging omlaag, vóór de mond langs. Herhaal dit een paar keer.

Breng de rechterhand met de vingers dicht aaneengesloten bij de mond alsof je er een kom of beker van maakt waaruit je drinkt.

Maak eerst het teken voor WATER (=DRINKEN) en sla dan de armen uit alsof je aan 't zwemmen bent (schoolslag!)

Houd de rechterhand met de naar links wijzende gestrekte wijsvinger boven het linkeroog. Laat de hand nu naar rechts komen, waarmee je de rand aangeeft van een hoed. De blanken droegen hoeden!

ENKELE ZINNETJES

Ik ga naar het bos met opperhoofd Grote Bizon om te jagen.
Ik heb honger. Zet jij de tent op, dan maak ik het eten klaar.
's Nachts lopen de wolven door het bos; zij vechten.

IK GA BOS OPPERHOOFD GROOT BIZON JAGEN.
IK HONGER. JIJ OPZETTEN TIPI.
IK MAAK (=WERK) ETEN.
NACHT WOLF LOPEN BOS. ZIJ (=HIJ ALLEMAAL) VECHTEN.

En zo kun je er zelf natuurlijk véél meer maken. Tot de volgende week!

ZORRO

1000 PESOS BELONING VOOR DE AANHOUDING EN VOORGELEIDING VAN DE BANDIET, ZICH NOEMENDE **ZORRO**.
DE COMMANDANT.

JA, IK ZIE HET, BERNARDO ... DUIZEND PESOS, HET IS NIET MIS! MAAR KOM, WIJ HEBBEN WEL BELANGRIJKER ZAKEN AAN ONS HOOFD.

AH, DAAR HEBBEN WE DE "HELD" VAN DE PUEBLO... DON DIEGO DE LA VEGA!

TOCH VERTROUW IK HEM NIET. MISSCHIEN IS DIT EEN GELEGENHEID OM...

DON DIEGO, GOEDE MORGEN! IK HEB PAS EEN GEDICHTENBUNDEL GEKREGEN, MAAR DAT IS NIETS VOOR MIJ! ALS U LANGS KOMT, KUNT U HEM KRIJGEN.

DAT IS AARDIG VAN U. IK KOM STRAKS EVEN BIJ U AAN.

HIER MOET IETS ACHTER ZITTEN!

LATER, IN DE CUARTEL...

DAT DIEFJE, JUAN ORNEZ, ZIT NOG STEEDS IN DE CEL, HÈ? GA HEM HALEN EN BRENG HEM HIER.

NOU, HIER IS-IE.

GOED, LAAT HEM MAAR LOS.

LUISTER, JUAN. ALS JE DOET WAT IK JE ZEG, ZAL IK JOU JE STRAF KWIJTSCHELDEN...

M-MAAR... SI! SI!

EN EVEN LATER...

WACHT OP DE BINNENPLAATS EN KIJK GOED UIT JE OGEN. LOPEZ IS TOT ALLES IN STAAT!

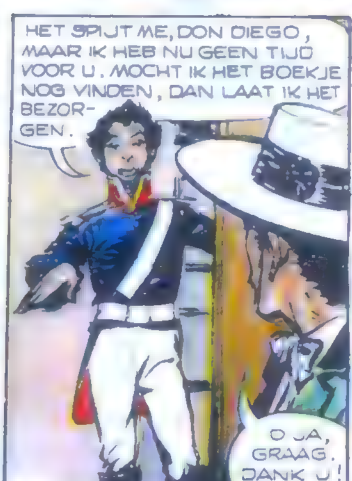

DON DIEGO! GOED DAT U GEKOMEN BENT. IK WAS AL VOOR U AAN 'T ZOEKEN.

WAAR KAN IK HET TOCH NEERGELEGD HEBBEN? HIER OP DE VENSTERBANK? NEE ...

OP DAT MOMENT WORDT DE DEUR OPENGEGOOID...
WAT MOET DAT? WAT HEEFT DIT TE BETEKENEN?
IK KOM DE BELONING HALEN!

IK WEET WAAR ZORRO IS!
ACH, WILT U ZO VRIENDELIJK ZIJN EVEN BUITEN TE WACHTEN, DON DIEGO?
SI, SI!

TOT ZOVER HEB JE ALLES GOED GEDAAN. NEEM NU DEZE TAS MET GELD, GA ER MEE NAAR HUIS EN WACHT DAAR MIJN VERDERE BEVELEN AF. ALS IK DE TAS KOM TERUGHALEN, MAG ER GEEN PESO ONTBREKEN... BEGREPEN? VERDWIJN NU.

HET SPIJT ME, DON DIEGO, MAAR IK HEB NU GEEN TIJD VOOR U. MOCHT IK HET BOEKJE NOG VINDEN, DAN LAAT IK HET BEZORGEN.
O JA, GRAAG. DANK U!

GA ZE ACHTERNA, GARCIA. DIEGO ZAL NU ZEKER ZIJN VRIENDEN WAARSCHUWEN DAT WIJ ZORRO OP HET SPOOR ZIJN. SCHRIJF DE NAMEN OP VAN DE MENSEN WAAR HIJ NAAR TOE GAAT.

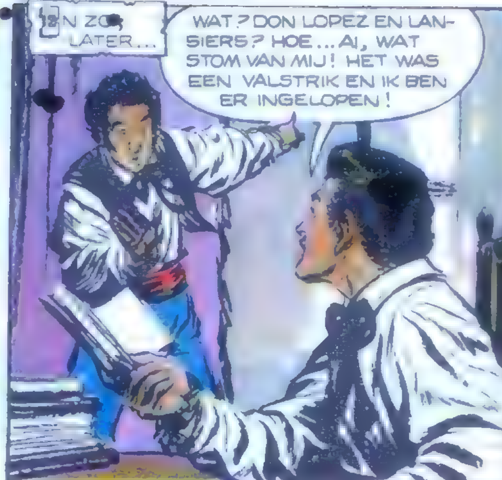

ZORG ER VOOR DAT ZE JE NIET IN DE GATEN KRIJGEN!
SI!

BAH! HIJ DENKT ZEKER DAT IK STOM BEN! MAAR EEN GOED PLAN *IS* HET... ALLEEN, WAAROM MOET *IK* NU WEER HET ZWARE WERK OPKNAPPEN?

DAAR BEGRIJP IK NIETS VAN. ZE ZIJN NERGENS GEWEEST... REGELRECHT TERUG NAAR DE HACIENDA! MISSCHIEN WAS HET TOCH NIET ZO'N GOED IDEE VAN DE COMMANDANT?

REGELRECHT NAAR DE HACIENDA? VREEMD. ZOU HIJ ZELF ZORRO GAAN WAARSCHUWEN OF... **IS HIJ ZORRO?!**

DIT GAAN WE UIT ZOEKEN! LAAT ONMIDDELLIJK LANSIERS AANTREDEN!

EN ZO, LATER...
WAT? DON LOPEZ EN LANSIERS? HOE... AI, WAT STOM VAN MIJ! HET WAS EEN VALSTRIK EN IK BEN ER INGELOPEN!

VLUG, BERNARDO, BIND ME EN STOP EEN PROP IN MIJN MOND! HAAST JE!

OMSINGEL DE HACIENDA! GARCIA, GA MEE NAAR BINNEN!

WAT... WAT IS DIT? MAAK HEM LOS, GARCIA!

ZORRO! HIJ WAS HIER! BEWEERDE DAT HIJ MIJ UIT DE CUARTEL HAD ZIEN KOMEN EN DAT... ***DAT IK HEM VERADEN HAD!***

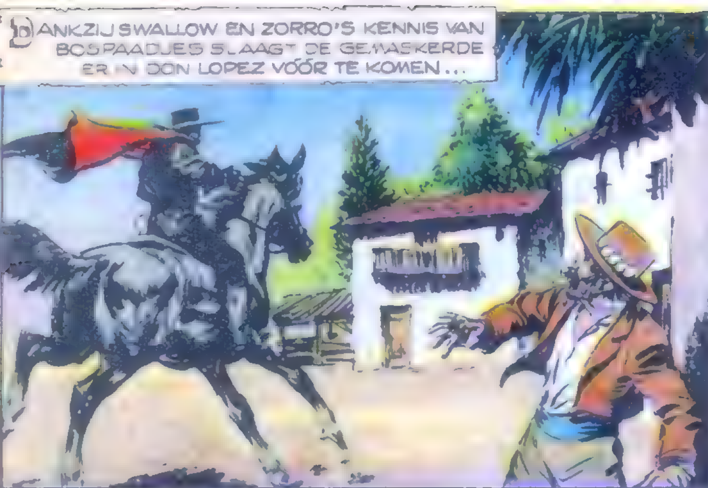

WAAROP U HEM ZEKER VERTELDE DAT ORNEZ DE VERRADER WAS, NIETWAAR?
SI! NATUURLIJK! HIJ HAD ME WEL IETS KUNNEN DOEN!

DAN MOETEN WE NU METEEN NAAR ORNEZ TOE! GARCIA JIJ BLIJFT HIER EN ZORGT ER VOOR DAT DON DIEGO DE HACIENDA NIET VERLAAT.

PFT, DAT WAS ME WAT! HEB JE ER BEZWAAR TEGEN DAT IK EVEN GA RUSTEN? IK BEN ERG OVERSTUUR!
DOET U DAT, DON DIEGO... MAAR HIER, IN DEZE KAMER! EN DE DEUR DOE IK OP SLOT!

IS HIJ WEG? MOOI, DAN NU NAAR DE GEHEIME KAMER!

HAAL SWALLOW VAST OP, BERNARDO. IK MOET VÓÓR LOPEZ IN LOS ANGELES ZIJN!

DANKZIJ SWALLOW EN ZORRO'S KENNIS VAN BOSPAADJES SLAAGT DE GEMASKERDE ER IN DON LOPEZ VÓÓR TE KOMEN...

Z-ZORRO! EN WAAR BLIJFT DON LOPEZ NU?

HIER RUSTIG BLIJVEN STAAN TOT IK FLUIT.

GEEF MIJ DIE TAS MET DE DUIZEND PESOS, JUAN. VLUG!

ZO, NU KAN DON LOPEZ ZIEN DAT JE ECHT OVERVALLEN BENT. ALS IK JE EEN TEKEN GEEF, BEGIN JE OM HULP TE ROEPEN, BEGREPEN?
S-SI!

IK GELOOF DAT ER WAT AANKOMT. JA, BEGIN MAAR TE SCHREEUWEN!

HELP! HELP!
DOE OPEN DIE DEUR! DOE OPEN!

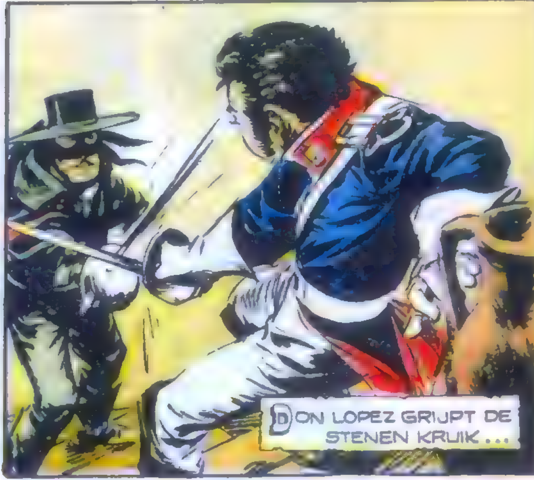

NATUURLIJK! KOMT U BINNEN!

ZORRO!
WIJ ONTMOETEN ELKAAR OP DE VREEMDSTE PLAATSEN, VINDT U OOK NIET?

MAAR DEZE KEER ZUL JE ME NIET ONTKOMEN!

OCH, DAT WEET JE NOOIT...

NAAR BOVEN, LOPEZ! NAAR BOVEN!

DON LOPEZ GRIJPT DE STENEN KRUIK...

...TERWIJL DE LANSIERS DE DEUR RAMMEN...
KRAK

...EN GOOIT! MAAR ZORRO BUKT ZICH...
DAAR!
OEW!

DON LOPEZ! HEEFT U ER NU AL GENOEG VAN?

AI! ZORRO!

SI! EN HIER IS WAT VOOR JULLIE!

HÉ, KALM EEN BEETJE! ER IS GENOEG VOOR ONS ALLE-MAAL!
ADIOS, AMIGO'S!
OPZIJ! UIT DE WEG!

DON DIEGO! DAT IS ... LAATSTE KANS! ZOU GARCIA HEM...?

DON DIEGO! WAAR IS HIJ?
IN... IN ZIJN KAMER! OPGESLOTEN! IK...

AH, DON LOPEZ! IK HEB HEERLIJK GESLAPEN, ALS U DAT SOMS KOMT VRAGEN!

WE starten (vol goede moed, zoals dat heet) het jaar 1965. Dat het jullie allemaal voortreffelijk mag gaan! En mij ook een beetje... Wat doen de mensen ook weer rond de jaarwisseling? Dan kijken ze in de toekomst, wat iets anders is dan de toekomst voorspellen. Ik bedoel dus dat er dan vaak gezegd wordt: „Tjongejonge, wat zal dit jaar ons nu weer brengen", waarbij dan hevig gezucht wordt, alsof zo'n jaar niets anders dan narigheid kan brengen. Nou, zo zijn wij, Peppelingen en Peppelaars, niet. Ik heb zo'n idee dat het allemaal wel goed zit. Ik wilde overigens nog iets verder gaan en samen met jullie eens bekijken wat we **in de toekomst** van de sport te verwachten hebben. Niet alleen in 1965, maar vooral in de jaren daarna, in de **verre** toekomst, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat hebben de mensen zich al vaak afgevraagd, vooral als er weer hele reeksen grote prestaties geleverd waren. Dat gebeurde vorig jaar in de maanden vóór de Olympische Spelen en ook tijdens de spelen in Tokio, toen vooral de Amerikaanse jongens en meisjes van geen ophouden wilden weten. Het ene record na het andere moest eraan geloven. Herinner je je dat Amerikaanse zwemstertje Sharan Stouder, 15 jaar? We dachten allemaal dat onze Ada Kok met haar tijd van 1 min. 5,1 sec. over de 100 m vlinderslag een onovertrefbare prestatie had geleverd, maar in Tokio bleek dat dit een vergissing was. Het meisje Stouder tikte na 1 min. 4,7 sec. aan. Hoewel dat toch wel verschrikkelijk snel moet zijn,

BOB SPAAK OP ZIJN SPORTPRAATSTOEL

EEN BLIK IN DE TOEKOMST!

zul je van mij niet horen dat Sharan (die gedurende vier jaar **iedere** dag uren in het water lag om zo sterk en onverslaanbaar te worden) in die Olympische finale een record vestigde dat wel tien of twintig jaar meekan. Nee, ik kijk wel uit. Iedere keer denk je weer: „Nou, nu is de top toch wel bereikt", maar dan komt er vlugger dan je verwacht hebt, een nieuwe ster op de proppen, die het net nog even beter en sneller kan. Er waren, in de atletiek bijvoorbeeld, allerlei zg. **„droomgrenzen"**. Ik noem er een paar, waartegen we een jaar of tien geleden nogal opkeken: de mijl (1609 meter) binnen de vier minuten, 20 meter bij het kogelstoten, 80 meter met de speer, vijf meter polsstokhoogspringen. Al deze droomgrenzen zijn doodgewoon uitgepoetst, foetsie, weg! Dus gaan we weer aan nieuwe droomgrenzen denken, maar zó eenvoudig gaat het toch niet. Want (zeggen de mensen die het kunnen weten) ergens komt een punt waarop zelfs de allerbeste sportman of -vrouw aan het eind van zijn Latijn is. Tja, dat is natuurlijk waar. Neem nu de sprint. Je hebt waarschijnlijk Bob Hayes wel zien draven. Een ongelooflijk sterke vent, die met de 100 meter in 10 sec. geen moeite had. Als deze Bob de atletiek trouw blijft (en geen beroepsvoetballer wordt), zal hij zeker de 100 meter nog eens in 9,9 sec. of zelfs 9,8 sec. lopen en sneller zijn dan ooit iemand vóór hem. Je begrijpt echter zelf wel dat er nooit iemand kan komen die de 100 m bijvoorbeeld in 8 sec. loopt. Die snelheid is voor een mens onbereikbaar. Daarvoor ontbreken ons een paar extra-benen en de spieren van een hazewind of een cheetah. Je weet toch hopelijk wat een cheetah is? Dat is een jachtluipaard, heel slank gebouwd en ongelooflijk snel. Tegen een vaartje van veel meer dan 100 km per uur ziet zo'n dier niet op en dat tempo halen wij, mensen, op z'n best achter het stuur van een niet al te oude auto. Nee, zo verschrikkelijk veel sneller zullen onze hardlopers niet meer worden. 't Zou me verbazen als het wereldrecord 100 m in het jaar 2000 op 9,5 sec. zou staan. Maar, jongens, wat krijg je ten slotte? Het draait erop uit dat ergens in die verre toekomst een **record** voor eens en voor altijd een record is en blijft, omdat niemand nog kans ziet iets beter, sneller of krachtiger te doen. Dat wordt dan een rare toestand, want hoe zijn wij mensen? Wij willen altijd proberen iets beter te doen dan een ander het al gedaan heeft, we willen altijd iemand verslaan, of dat nu bij sjoelbakken, miezemauzen of zwemmen is. We zijn altijd op recordjacht, maar hoe moet dat nou als er niets meer te jagen is? Weten jullie het? Ik heb wel'ns gedacht dàt ik het wist. Nietwaar, nu stoot men men een kogel van 7¼ kilo en Dallas Long, de wereldrecordhouder, gaat met die kogel om alsof het een veertje is. Over 25 jaar zijn er zonder twijfel enkele tientallen kerels die van het gewicht van een 7¼-kogel niet onder de indruk komen en nog weer 25 jaar verder staat het record op 28 meter (om maar wat te noemen) en dan ziet niemand meer kans die kogel nog verder te stoten. Nou, wat doen we dan? Dan maken we, zo dacht ik, de kogel gewoon wat zwaarder en dan gaan we lekker een nieuwe lijst records bouwen.

Ach, moet ik zelf zeggen, dat idee is nog niet zo gek, maar hoe moeten we dan met de snelheidsnummers? Je kunt toch geen 100-meterloper een zak stenen op de rug meegeven of een zwemster in plaats van in water in de een of andere stroperige vloeistof laten crawlen? Nee, dat zouden hele vreemde wedstrijden worden, ik moet er gewoon niet aan denken. Enfin, ik hoef er ook eigenlijk helemaal niet aan te denken, want voorlopig blijft alles nog gewoon bij het oude. Wat wil zeggen dat iedereen nog de kans heeft sneller en sterker te zijn dan zijn voorganger en dat de records zullen blijven tuimelen als bladeren in de herfst. En over een jaar of 50 kijken we dan wel'ns verder. Zeg, help me tegen die tijd herinneren, wil je?

EEN GRA WA DE

STEEDS was het in de hele geschiedenis van de auto-races om de Grand Prix en in alle andere autowedstrijden die sinds het begin van deze geschiedenis gereden zijn, een uitgemaakte zaak dat de deelnemende wagens waren gebouwd in Frankrijk, Engeland, Italië of Duitsland. Een enkele maal kwam er weleens een merk uit een ander land aan bod, maar zelfs Amerika heeft bijna nooit een rol van enige betekenis kunnen spelen in de grote races.
Dit bleef jarenlang zo, totdat er in het enige land ter wereld waarvan de bewoners op Westerse wijze kunnen organiseren en produceren, Japan, in het jaar 1948 een man met 2500 geleende dollars een klein fabriekje opzette en motorfietsen ging bouwen. Die man was Soichiro Honda, en zijn meteoorachtige loopbaan is nu over de hele wereld bekend. Zijn motorfietsen veroverden wereldkampioenschappen in bijna alle klassen en zijn drie fabrieken in Saitama, Hamamatsu en Suzuka produceerden vorig jaar meer dan één miljoen motoren. Iedereen in de wereld weet wie en wat Honda is.

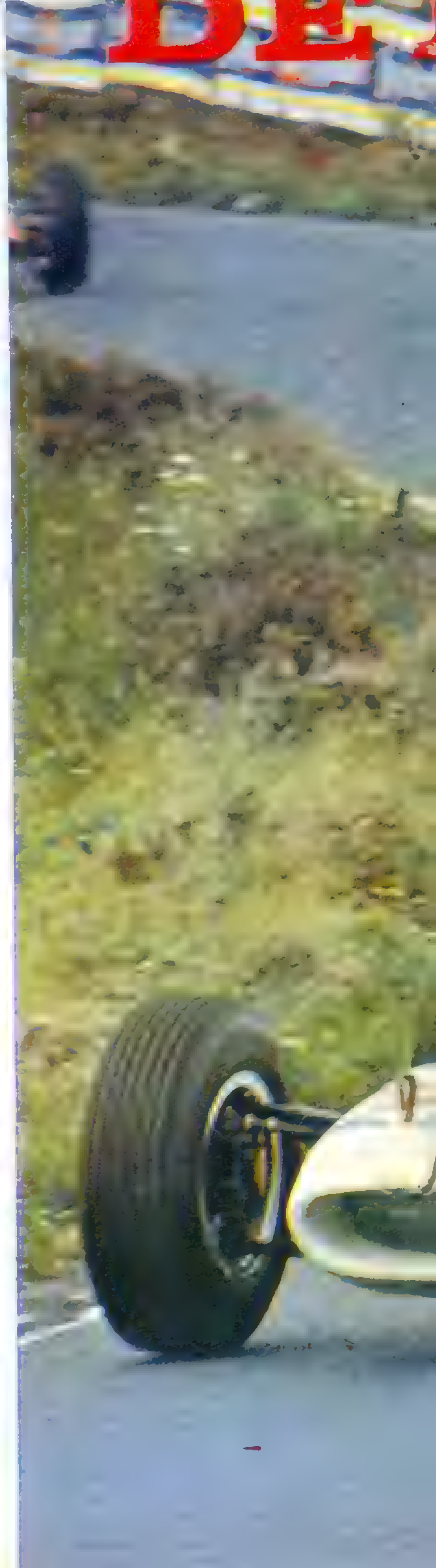

▲ Een kijkje onder de motorkap, die het grauwende geweld van een 12-cilindermotor verbergt. De V 12 is in staat tweehonderddertig (!) paardekrachten te leveren!

Vóór de proefritten op het circuit van Zandvoort krijgt de Amerikaanse coureur Ron Bucknum nog enkele instructies. Dit jaar zal ook Ritchie Ginther voor Honda rijden. ▼

Honda begreep heel goed dat de toekomst aan de auto is en dat elk Japans gezin zijn eigen auto wenst. Daarom begon hij een paar jaar geleden met de bouw van een kleine sport-tweezitter, een prachtig wagentje met een viercilindermotor van 500 of 600 cc. In november 1962 zag ik een van de eerste modellen in de research-afdeling van de Suzuka-fabriek. Maar ik zag er ook wat anders... onderdelen en gedeelten van tekeningen van een renwagen! Al een jaar daarvoor hadden geruchten over een Grand-Prixwagen van Honda de ronde gedaan en ik was er van het begin af aan van overtuigd dat Honda aan de races zou gaan deelnemen met een 12-cilinder motor. Eind 1961 verzorgde ik voor hen de aankoop van een Cooper renwagen en vanaf dat moment was het hele project in een waas van geheimzinnigheid gehuld. Tot ik een deel van een tekening zag, waarop een halve cilinderkop met drie verbrandingskamers was afgebeeld. Een zes in lijn zou die Grand-Prixwagen beslist niet worden, want de andere fabrieken waren al aan de V 8 toe. De gevolgtrekking lag voor de hand, een V 12. En met Honda's kennis van de astronomische toerentallen in zijn racemotoren moest dit wel iets heel bijzonders worden. Dat werd het dan ook. In het begin van dit jaar verschenen foto's, opgenomen op het Suzuka-circuit, waar de eerste Honda Grand-Prixwagen zijn rondjes draaide. Ik geloof wel dat Honda de problemen die het bouwen van zo'n wagen meebracht, wat onderschat heeft, maar niettemin kreeg hij alle moeilijkheden langzaam maar zeker onder de knie. Die eerste wagen had de V 12 motor met vier bovenliggende nokkenassen, dwars in het chassis, achter de bestuurder. De Dunlop-fabriek zorgde voor schijfremmen, wielen en goede racebanden, maar verder was alles „made in Japan", ook de 6 dubbele Kei-Hin carburateurs.
De proeven op Suzuka gingen niet erg voor de wind en de meest uiteenlopende geruchten deden de ronde. Een jonge Amerikaanse coureur, Ronnie Bucknum, werd aangenomen en hij bleek een ideale testrijder te zijn, mèt grote coureursgaven. Ettelijke malen werd de deelname van de Honda in een Grand Prix aangekondigd, telkens werd het uitgesteld.
Ik bleef steeds in contact met de fabriek en met Honda. En tenslotte kreeg ik de toezegging dat de lang verwachte, maar nog nooit buiten Japan vertoonde Honda voor het eerst op het Circuit van Zandvoort getoond zou mogen worden. Dat was goed nieuws, want

JAPANSE
AND PRIX
AGEN...
HONDA!

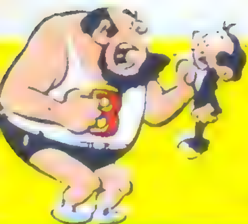

Linksboven: De schrijver van dit artikel achter het stuurwiel van de Honda. Boven: Op de Nürburgring reed de Japanse wagen zijn allereerste race.

het betekende een wereldprimeur voor Zandvoort en het Circuit. Een paar dagen vóór het zo ver was, reed ik naar Brussel (de Grand-Prixwagen was toen nog onderweg), waar ik kennis maakte met Ronnie Bucknum. Het feit dat hij een leerling van Ritchie Ginther was en dat deze veel van hem verwachtte, sprak al in zijn voordeel en na de kennismaking was ik ervan overtuigd dat Honda een goede keus had gedaan.

De avond van maandag 20 juli vingen mijn zoon en ik op de toegangsweg naar Zandvoort de twee grote vrachtwagens op waarmee het team aankwam. En de volgende ochtend was de wereldvakpers op Zandvoort bijeen om van deze primeur te genieten. Ze waren gekomen uit alle landen. Voor het eerst brulde de V 12 motor met zijn 230 pk op een circuit buiten Japan. De eerste dag ging niet alles naar wens en er werd heel veel gesleuteld. Hieraan lag het misschien dat de journalisten niet zó enthousiast waren, maar tenslotte was dit een test van de wagen en niet het voorrijden van een kant-en-klaar produkt. Maar ondanks het feit dat Bucknum het circuit nauwelijks kende, kwam er op 22 juli een ronde uit van 1 min. 36,3 of 156,75 km per uur, een werkelijk geweldige tijd en slechts 5 seconden langzamer dan het bestaande baanrecord. Het gehuil van de V 12 met zijn hoge toerentallen was indrukwekkend. De toerenteller schoot uit tot 14- en 15.000 toeren en het bleek dat pas bij 9.500 tot 10.000 toeren deze Honda echt hard begon tè trekken en dat het nuttige bereik lag tussen 9.500 en 13- tot 14.000 toeren, dus ver boven de toerentallen van andere renwagens. Ook in pk's is de Honda de rest verre de baas. Het waren werkelijk historische dagen. De Europese alleenheerschappij werd bedreigd door een wagen uit het geheimzinnige verre Oosten! Na afloop ging de hele ploeg onder leiding van ir. Nakamura naar de Nürburgring en op dat verschrikkelijk moeilijke parkoers reed Bucknum uitstekend. In de Grand Prix lag hij zelfs 12de tot kort voor het einde, toen hij van de baan raakte. De motor had zich goed gehouden, maar voor de Grand Prix van Oostenrijk werd de Honda niet ingeschreven; alle aandacht ging naar Monza. Op 6 september reed de wagen daar in de Grote Prijs van Italië, waar zijn snelheid (waarschijnlijk tegen de 290 km per uur) goed tot haar recht zou komen. In de training brak Ritchie Ginther officieus het baanrecord en, voor dé gelegenheid naar Monza gereden, zag ik na een slechte start Bucknum sterk ophalen. Op een gegeven moment, toen de vier kampioenen Jim Clark, Graham Hill, Dan Gurney en John Surtees allen vooruitraasden, was het de Honda die de rest aanvoerde en op een mooie 5e plaats lag! Helaas kwam een remdefect roet in het eten gooien, maar een diepe indruk was achtergebleven. Ginther zal het team volgend jaar aanvoeren en wie weet wat de Honda-mensen deze winter allemaal sleutelen. In Italië was er al een eigen benzine-injectie aangebracht, die de carburateurs verving. Eén ding staat vast: Honda zou dit Grand-Prixproject nóóit gebracht hebben als hij niet de vaste wil had de grootste automobielfabrikant van Japan te worden. Voor zover ik Soichiro Honda ken, zal hij daar zeker in slagen. En wat zullen die Grand-Prixraces dit jaar interessant worden!

J. B. TH. HUGENHOLTZ

SPAGHETTI

DE

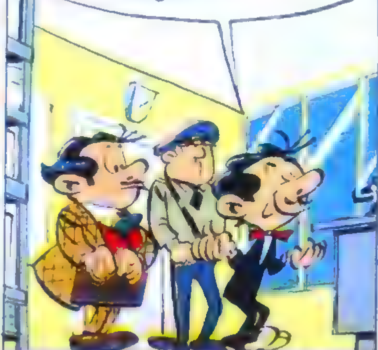

VERDWENEN DIAMANTEN

Spaghetti en Prosjoetto hebben van Achilles Tagliatelle opdracht gekregen een map met documenten naar Amerika te brengen en de map te overhandigen aan meneer O'Brien, een vriend van Tagliatelle, die hen zal opwachten . . .

Het is vreemd. Waar zou iedereen toch naar zoeken?

The Beat-Town Skifflers, drie enthousiaste en hardwerkende jongens, zullen hun weg naar een goede plaats in de Nederlandse amusementswereld best vinden. Met hun eerste plaat schoten zij al midden in de roos.

THE BEAT-TOWN SKIFFLERS

EEN gitaar, een tenor-banjo en een theekistbas vormen de instrumenten van The Beat-Town Skifflers, een bandje dat een grote toekomst tegemoet schijnt te gaan. Dit uit de oude stad Dordrecht afkomstige orkestje bestaat uit drie enthousiaste knapen: Han Elzerman, Philip Elzerman en Jan Bek. Ze bestaan nu twee jaar en zijn voortgekomen uit The Beat-Town Skiffle Group, die rond 1960 roemloos ten onder ging. Gitaar en theekistbas werden na die mislukking aan een muur van de zolder gehangen en de gebroeders Elzerman stelden zich tevreden met het draaien van plaatjes. Tot het moment waarop Han voor een prik een tweedehands banjo op de kop kon tikken. In zijn vrije uren probeerde hij het instrument en na enige tijd bleek dat de banjo als 't ware voor hèm uitgevonden was. Enthousiast door de verrichtingen van Han, zocht broer Philip zijn gitaar weer op en hij nodigde zijn vriend Jan Bek uit de theekist eens te proberen. Het begin was bemoedigend en bij het afluisteren van de gemaakte bandopnamen bleek dat hun muziek echt wel gehoord mocht worden. Zij legden de nodige contacten en het gevolg was een stroom van aanbiedingen om op te treden tijdens schoolfeesten. En dat deden ze! Inschrijven op een van Nederlands vele talentenjachten was de volgende stap. Dat was in de zomer van 1963. Philip vertelde ons dat ze, na het beluisteren van hun medekandidaten, er vast van overtuigd waren geen schijn van kans te hebben. „We moesten het opnemen," aldus Philip, „tegen talloze zingende zusjes en verschillende indrukwekkende rock-'n-roll-bands. We zongen twee liedjes: „Green Back Dollar" en „Jack 'o Diamonds". Tot onze grote verrassing werden we eerste, met als prijs een grote glimmende beker en als aanmoediging kusjes van alle zingende zusjes. Daarna gingen we een paar weken naar Parijs. Daar speelden we, als het weer het éven toeliet, op de trappen van de Sacré-Coeur en op die plaats maakten we het mee dat een Nederlandse dame, die tussen ons publiek stond, tegen haar man zei: „Echt Parijs, hè? Dat doen ze nou nooit eens in Nederland." Enfin na een heerlijke vakantie keerden we terug en we werkten hard aan ons repertoire. Die harde arbeid werd beloond: wij wonnen het jaar daarop, dus in de zomer van 1964, de eerste prijs in de Romance/Phonogram talentenjacht. Het gevolg: een platencontract met Phonogram. Drie weken daarna kwam ons eerste plaatje uit, waarop we „Jack o' Diamonds" en „Rock Island Line" zongen."

The Beat-Town Skifflers — Beat-Town is de naam van een stad uit de goudzoekerstijd — leggen zich toe op de blues en de work- en folksongs; hun grote voorbeeld is het befaamde Kingston Trio. Deze enigszins vergeten muziekvorm — afkomstig van de Amerikaanse negerbevolking — krijgt weer hoe langer hoe meer aanhangers. Dit is alleen maar toe te juichen, want de vaak rumoerige muziek van bijvoorbeeld The Beatles en The Rolling Stones is ook niet alles!

THE BEAT-TOWN SKIFFLERS

LEDEN

Philip Elzerman (gitarist/zanger)
geb.: 5 april 1942
Han Elzerman (banjoïst/zanger
geb.: 26 juni 1946
Jan Bek (bassist/zanger)
geb.: 21 juni 1945

REPERTOIRE:

Blues, Work- en Folk-songs

GRAMMOFOONPLAAT:

Jack 'o Diamonds/Rock Island Line
Philips JF 327730

CORRESPONDENTIEADRES:

Emmastraat 21, Dordrecht

* * * *

De brieven stromen binnen! Je weet het toch nog wel, hè? Als er bij jou in de buurt een bandje is waarvan je kunt zeggen: „Nou, die zouden het helemaal niet zo gek doen in PEP," schrijf ons dan een briefje. Je hebt alle kans dat je ze dan nog 'ns in ons weekblad ziet!

Mickey en Goofy

MICKEY EN GOOFY ZIJN TE WETEN GEKOMEN WAAR DE VOLGENDE OVERVAL VAN BORIS ZAL ZIJN. ZE HAASTEN ZICH NAAR DE HANDELSPOST OM DE INWONERS TE WAARSCHUWEN, MAAR DE BENDE VAN BORIS ZIT OOK NIET STIL!

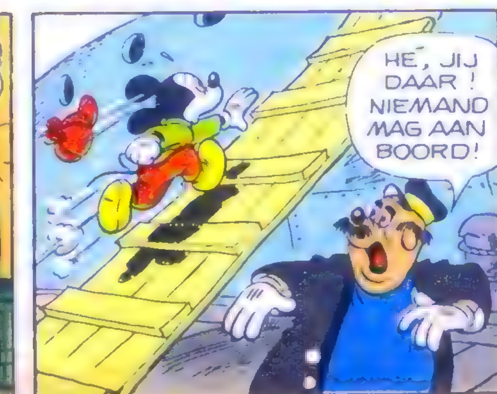

WORDT VERVOLGD

WAT ZIJN ZE VAN PLAN?

De vorige keer hebben wij nog 'ns nagegaan wat voor ruimtevaartsuccessen de Russen gedurende zo'n zes, zeven jaar geboekt hebben en hoe de Amerikaanse projecten daar eigenlijk maar wat zielig tegen afstaken. Maar nu - ruim zeven jaar na de lancering van Spoetnik I - begint de Russische glorie in de ruimte toch duidelijk te verbleken. Kijk alleen maar eens naar al die Russische pogingen onbemande ruimtetoestellen naar de planeten Mars en Venus te schieten . . . Ze zijn stuk voor stuk mislukt. Voor alle zekerheid even dit: bij het overzicht ga ik niet verder dan tot 4 oktober 1964, de zevende verjaardag van Spoetnik I. Wat daarna is gebeurd en nog zal gebeuren, kunnen we later nog wel 'ns wat nauwkeuriger gaan bekijken.

Boven: Twee Russische kosmonauten, Nikolajew en Titow, beiden in het uniform van de luchtmacht, bespreken een rapport.

Terwijl het hondje Laika in Spoetnik II door de ruimte wentelde, gaven de Russen deze foto van Malyshka, ook al een ervaren kosmonaut, vrij voor publikatie!

TOEN ik op 3 oktober de balans opmaakte, was er eigenlijk maar één conclusie mogelijk: de Russen zijn na hun indrukwekkende start met Spoetniks, Luniks en Wostok-cabines lelijk achtergebleven en hebben het initiatief voor het grootste deel aan de Amerikanen overgelaten. Nu is het heel goed mogelijk dat de diverse (onbemande) Kosmos-satellieten belangrijke wetenschappelijke en praktische gegevens uit de ruimte hebben overgeseind of meegebracht — als ze tenminste op radiografisch bevel van controlestations op de aarde behouden naar Russisch grondgebied terugkeerden — maar deze speurtochten doen ons toch niet zoveel. Wij zijn al vertrouwd met de gedachte dat er op het ogenblik zeker zo'n zevenhonderd door mensenhanden vervaardigde voorwerpen (kunstmanen en oude raketdelen) om de aarde draaien! En zo komt het er in feite op neer dat de Russische voorsprong op het gebied van de ruimtevaart en het ruimte-onderzoek op die zevende verjaardag van Spoetnik I nog maar een heel flauwe afschaduwing was van de toestand zoals die een jaar of vijf daarvoor bestond. In de zomer van 1964 zijn de Russen nog even actief geweest, maar ook dat was snel verflauwd. Het overgrote deel van de Russische lanceringen in de afgelopen twee jaar was gewijd aan het project Kosmos, waarmee men op 16 maart 1962 begon. Volgens de officiële berichten — en die houden de Russen altijd uiterst vaag — hebben de Kosmos-satellieten als belangrijkste

SOWJET NEP-RAKET

Na elke Russische kosmonautenvlucht worden er films gemaakt. Het begon al met de vlucht van Yuri Gagarin op 12 april 1961. Nu hoort bij elke lancering, ook de lancering van een bemand ruimteschip, een raket die de nodige stuwkracht levert. Een film over een ruimtevlucht die je niets laat zien over die lancering per raket, is hetzelfde als een autorace zonder motorgeronk of als Zorro zonder Garcia. Maar ja, het werkpaard onder de Russische ruimteraketten is een levensgroot (goed bewaard) geheim. Vandaar dat in alle films over bemande Russische ruimtevluchten, ook die van de driepersoons Woschod-1, een lancering wordt gemonteerd die met de werkelijke lancering niets te maken heeft. Steeds weer krijg je een 1-trapsraket te zien die het kleinst denkbare kunstmaantje nog niet in een baan om de aarde zou kunnen schieten, laat staan een Wostok van 4700 kg of een Woschod van (naar schatting) 6500 kg . . . . Al met al dus wel een echt-Russische „n(j)ep-raket".

Rechts: Een model van de Lunik III, die de „achterkant" van de maan heeft gefotografeerd. Rechtsboven de Spoetnik III.

opdracht het verzamelen van gegevens over de verschillende soorten straling in de ruimte, over meteorietengevaar en over de terugkeer van ruimtevaartuigen uit een omloopbaan naar de aarde. Sommige Kosmos-kunstmanen hebben camera's aan boord, waarmee onder meer wolkenformaties kunnen worden gefotografeerd. Onder meer... want wij mogen rustig aannemen dat zo'n satelliet boven Amerikaans grondgebied ook nog wel wat anders op de gevoelige plaat vastlegt dan wolkenvelden. Militaire installaties bijvoorbeeld zijn een dankbaar onderwerp... Op het grote ruimtevaartcongres dat vorig jaar in Florence werd gehouden, zijn — tot verbazing van vrijwel iedereen — voor het eerst een paar (vrij slechte) foto's vrijgegeven van Kosmos-satellieten. Zij bleken uiterlijk nogal wat overeenkomst te vertonen met de Amerikaanse kunstmanen van het type Explorer.
De laatste tijd hebben de Russen twee nieuwe kunstmaantypen gelanceerd: de Poljot en de Elektron. Met hun Elektron-satellieten, waarbij één raket steeds twee kunstmanen in verschillende banen om de aarde schiet, bestudeerden Russische geleerden de stralingsgordels rondom de aarde. De Poljots zijn ruimtecabines met ingebouwde raketmotoren, die tijdens de vlucht kunnen worden ingeschakeld. Hiermee kunnen toch wel grote veranderingen worden aangebracht in baanhoogte en vliegrichting. Men heeft in Rusland nogal wat ophef gemaakt over die „wendbare Spoetniks", maar hebben de Amerikanen dergelijke vluchten al niet verscheidene malen uitgevoerd, onder meer met hun Syncom communicatiesatellieten? Op 17 augustus van het vorige jaar lanceerden de Russen de Kosmos 38, 39 en 40, drie kunstmanen die met één raket tegelijk in een baan om de aarde werden geschoten. Maar weer liepen ze achter...
Jaren daarvoor al hadden de Amerikanen precies hetzelfde kunststukje uitgehaald en begin januari 1964 lanceerden deskundigen van de Amerikaanse Luchtmacht maar liefst zes kunstmanen tegelijk!
Wat Rusland nu precies van plan is op het gebied van de ruimtevaart? Het is moeilijk met zekerheid te zeggen. Voor de Amerikanen is het project-Apollo — een maanexpeditie door drie astronauten — het belangrijkste doel tot omstreeks 1970. Hebben de Russen een soortgelijk plan op stapel staan? Het is een vreemde zaak. Op 3 oktober was het al anderhalf jaar geleden dat een Russisch verkenningstoestel naar de maan werd gestuurd, de Lunik IV. Het is vrijwel zeker dat hij op de maan had moeten landen, maar hij vloog er op 8500 km voorbij, zodat we deze vlucht niet bepaald een succes kunnen noemen. Als Rusland er dan zoveel belang bij heeft om eerder dan Amerika een paar mensen op de maan te laten landen, wordt het toch ook wel de hoogste tijd dat er weer 'ns een robot naar die maan wordt gestuurd. Of profiteren de Russen eenvoudig van de resultaten die Amerika boekt met zijn Ranger- en Surveyor-robots voor maanverkenning?
Als de Engelse sterrenkundige professor Bernard Lovell gelijk heeft, zullen de Russen over ongeveer drie jaar een ruimtestation hebben gelanceerd voor allerlei wetenschappelijke onderzoekingen, ook voor sterrenkundige waarnemingen. Een dergelijk station zou kunnen worden gebruikt als startplatform voor maanvaartuigen... Of is het nu werkelijk zo — en dat beweren verscheidene deskundigen dat Rusland de maan aan de Amerikanen overlaat en alles op alles zet om als eerste mensen naar de uitdagende en interessante planeet Mars te sturen?
„De tijd zal het leren," waren de woorden die Chroestsjow vorige zomer gebruikte, toen hij nog het Russische staatshoofd was en men hem vroeg wie het eerst op de maan zouden komen, Russen of Amerikanen...

SJOERD VAN DER WERF

Omdat Mortimer het in Cairo moet afleggen tegen de goed georganiseerde bende van Olrik, roept hij de hulp in van kapitein Blake van Scotland Yard. Blake vertrekt onmiddellijk uit Londen, maar wordt steeds gevolgd door een vreemde man met een bril . . . .

HET GEHEIM van de

Na een reis van drie kwartier, legt de boot aan in Oostende, waar op het station de trein al klaar staat.

Nauwelijks heeft Blake plaats genomen, of tegenover hem gaat de vreemde man met de bril zitten. . .

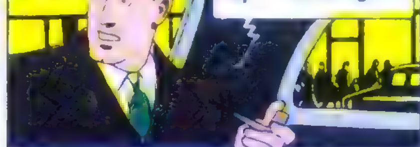

Met een schril gefluit zet de trein zich in beweging, op weg naar Brussel . . .

In de hoofdstad besluit Blake zich te ontdoen van zijn reisgenoot en rent naar een taxi.

Maar juist op het moment dat Blake zijn naam in het registen schrijft, komt de man met de bril binnen en loopt naar de balie.

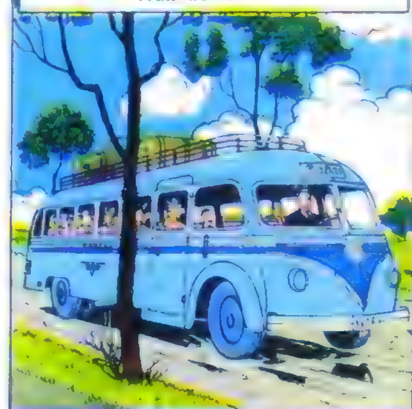

Na een rustige nacht gaat Blake de volgende morgen naar het kantoor van de SABENA, waar de ander al staat te wachten . . .

Het begint me de keel uit te hangen! Nou ja, misschien gaat hij ergens anders naar toe.

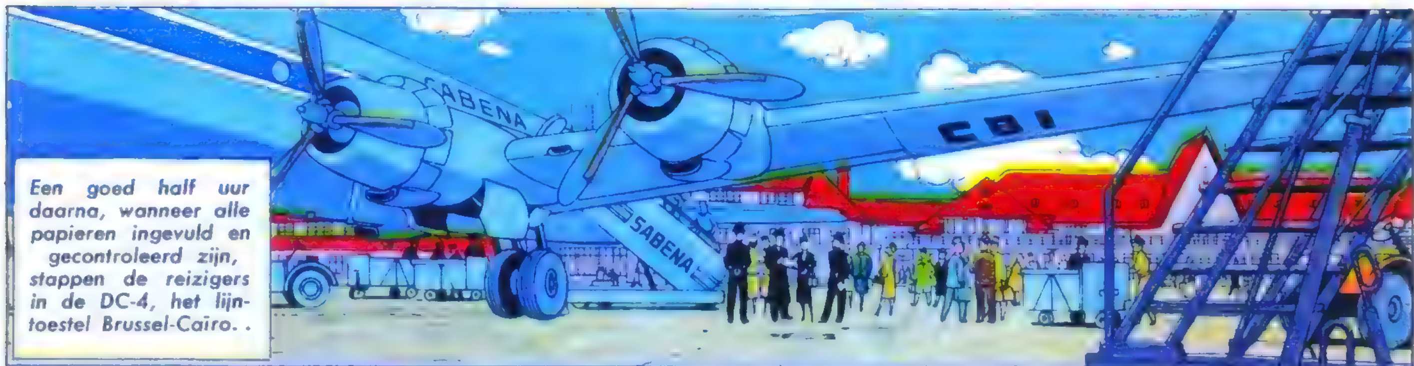

Maar in de bus naar het vliegveld van Melsbroek zit de man er wéér, vlak achter hem!

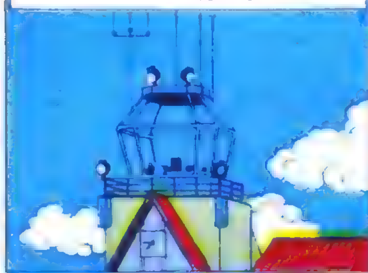
Belachelijk! Als hij me wil schaduwen, zou hij het toch niet zo opvallend doen?

Een goed half uur daarna, wanneer alle papieren ingevuld en gecontroleerd zijn, stappen de reizigers in de DC-4, het lijntoestel Brussel-Cairo. .

8.45 uur. De controletoren geeft het vertreksein en het vliegtuig stijgt op . . .

Maar in de cabine zitten kapitein Blake en de man met de bril naast elkaar . . .

GROTE PIRAMIDE

Intussen heeft Mortimer zich in Egypte teruggetrokken op Ména-House. Het droevige einde van Abdul heeft een diepe indruk op hem gemaakt, ook al omdat Kamal het hèm scheen te verwijten . . .

Ména-House staat aan de voet van de hoogvlakte van Gizeh, tegenover de grote piramiden. En terwijl de DC-4 zijn einddoel nadert, bewondert Mortimer 't indrukwekkende uitzicht . . .

Nasir, zijn trouwe bediende, komt binnen met een boodschap.

Sahib, een telegram voor u.

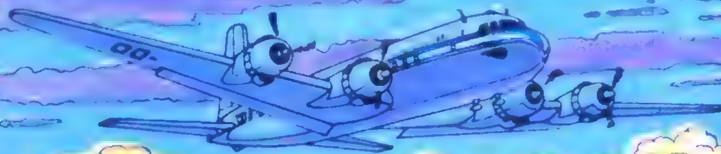
Goed nieuws, Nasir, kapitein Blake is onderweg!

Fijn, Sahib, wat kan ik doen?

Bestel tegen 9 uur een taxi. Ik ga de kapitein van 't vliegveld afhalen.

Jazeker, Sahib.

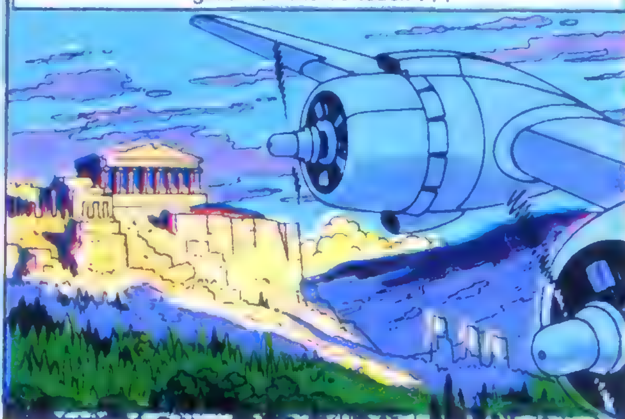
In de namiddag vliegt het toestel over Griekenland.

In de controletoren van het vliegveld Hellinikon . . .

U kunt landen . . .

Daar ligt de Acropolis, overblijfsel van een machtig en groot Grieks verleden . . .

Het toestel vliegt laag boven de landingsbaan . . .

Snel en meedogenloos als altijd heeft kolonel Olrik toegeslagen...

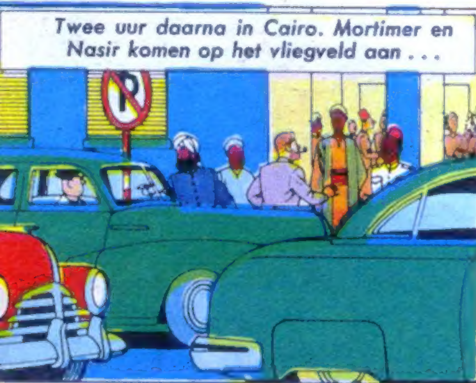

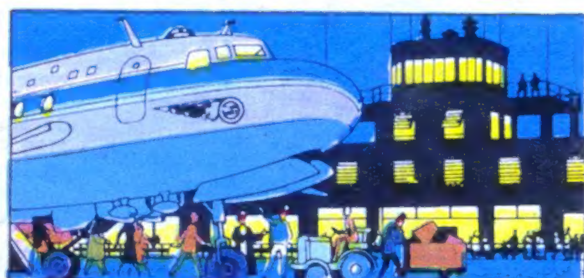

Na een poosje doemen in het donker de lichten van het toestel op. Mortimer is verheugd zijn oude vriend spoedig terug te zien. Nog even en dan is het zo ver . . .

Mortimer zal deze zaak alléén tot een goed einde moeten brengen!

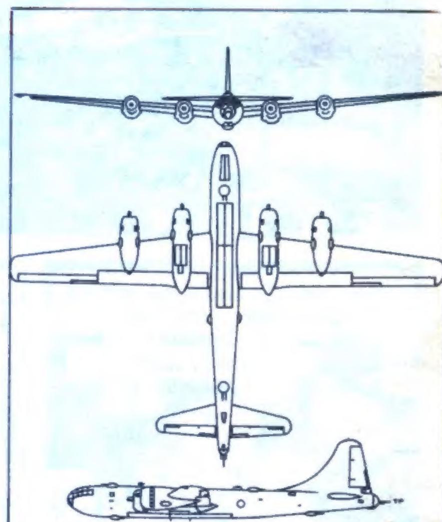
HUGO HOOFTMAN

DE B-29 SUPERFORTRESS

DE belangrijkste Amerikaanse bommenwerper in de strijd tegen Japan tijdens de tweede wereldoorlog is ongetwijfeld de viermotorige Boeing B-29 Superfortress geweest, het toestel dat de atoombommen heeft afgeworpen op Hiroshima en Nagasaki. Geregeld hadden formaties van 400 tot 500 B-29's vluchten gemaakt naar Tokio en andere Japanse steden om daar hun lading bommen (9000 kg!) af te werpen. De toestellen waren gestationeerd op eilandjes in de Stille Oceaan en moesten vaak ongelooflijke afstanden afleggen. Op 6 augustus 1945 werd de eerste atoombom ter wereld afgeworpen, kort daarna volgde de tweede, die een eind maakte aan de oorlog met Japan. Er waren toen 2132 Superforten in dienst bij de Amerikaanse luchtmacht, 5092 B-29's waren nog in bestelling, maar deze order hoefde uiteraard niet meer te worden uitgevoerd. Een groot aantal van de toestellen werd daarna in cocon (plastic) verpakt en ergens in een woestijn opgeslagen. Op het ogenblik worden deze B-29's te koop aangeboden voor gebruik in de burgerluchtvaart...

De Boeing B-29 was de zwaarste bommenwerper die in de tweede wereldoorlog gebouwd werd. Op 21 september 1942 maakte het toestel zijn eerste vlucht. Kenmerkend waren de drukcabine en de op afstand bediende bewapening: de B-29 was uitgerust met vier geschutskoepels, elk voorzien van twee mitrailleurs, die niet vanuit de koepel bediend hoefden te worden. In de staartkoepel zat bovendien een 20-mm-kanon. Behalve als bommenwerper hebben de Amerikanen het toestel op grote schaal als fotoverkenner gebruikt; het heette dan de F-13 en had méér camera's aan boord dan welke fotoverkenner ook.

Na een aanval op Japan hebben enkele B-29's een noodlanding moeten uitvoeren in de buurt van Wladiwostok, in Rusland. De Russische vliegtuigontwerper Tupolev heeft daar een dankbaar gebruik van gemaakt: de Tu-4, die in 1947 bij de Russische luchtmacht in dienst kwam, leek als twee druppels water op de B-29

TECHNISCHE GEGEVENS BOEING B-29 SUPERFORTRESS:

Afmetingen: spanwijdte 43,1 m; lengte 30,2 m; hoogte 8,46 m; vleugeloppervlak 161,5 m^2.
Motortype: vier Wright R-3350-23 zuigermotoren van 2200 pk elk.
Gewichten: max. 61.290 kg.
Prestaties: max.snelheid meer dan 560 km per uur, landingssnelheid 160 km per uur, plafond hoger dan 10.680 m, vliegbereik 6500 km.
Bemanning: 10-14 man.

OPLOSSINGEN

WIE PUZZELT ER MEE?

VAN PAGINA 8

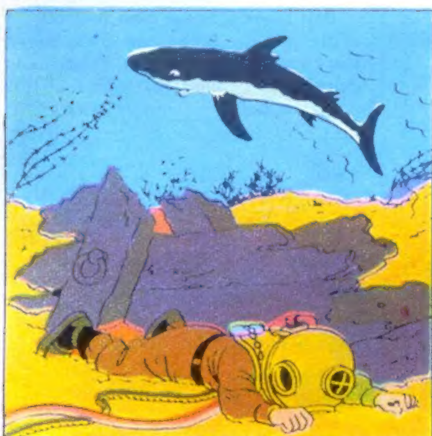
1. **De bovenste bergklimmer draagt geen bergschoenen.**
2. **A) korfbal met een ovale rugbybal. B) halters van ongelijke grootte. C) golf met een hockeystick. D) sabelschermen met een floret. E) bij het discuswerpen moet de atleet in een ring staan. F) ski's achterstevoren. G) tennis met voetbalschoenen aan...**
3. **Pele — Rembrandt — Buffalo — Dickens.**
4. **De poes loopt gewoon over de brug, want hij kan niet lezen...**
5. **De volgende reizigers logeren in het hotel: de dikke man met de snor; de jongen uit de bus; de dame met de geruite mantel (aan de kapstok hangt de mantel); de reiziger met de grote bril (zijn camera ligt op een van de tafeltjes) en de dame met het hondje, dat rondloopt.**

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

Bij het wrak van de Eenhoorn heeft Kuifje een juwelenkistje gevonden. Als hij door een haai aangevallen wordt, verliest hij het kistje, dat mèt een fles rum door 't vraatzuchtige beest wordt opgeslokt.

DE SCHAT *van*
SCHARLAKEN RACKHAM

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen / 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **Ned. Antillen en Suriname:** / 20,80 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164 P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. **Overig buitenland:** / 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

GP